

Arrest

nr. 282 439 van 22 december 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 juni 2022 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij schrijven van 10 mei 2021 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 8 juni 2022 wordt deze aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onontvankelijk verklaard. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.05.2021 werd ingediend door :

*[Z.,M.] [R.R.: ...]
nationaliteit: Marokko
geboren te [...] op [...]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire postbevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 23.08.2004 te Marokko huwt met een Belgische onderdaan. Zijn visumaanvraag dd. 11.10.2004 op basis van dit huwelijk wordt goedgekeurd en betrokkene komt op 18.02.2005 naar België. Op 25.07.2005 wordt hij in het bezit gesteld van een Identiteitskaart voor Vreemdelingen die op 28.06.2007 vervangen wordt door een C-kaart. Echter, op 16.06.2016 vernietigt het Hof van Beroep dit huwelijk als een schijnhuwelijk. Het verblijfsrecht van betrokkene wordt ingetrokken op 13.02.2017 en aan hem betekend op 03.03.2017. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigt deze beslissing op 28.07.2017.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat hij op 20.09.2010 in Marokko huwde met zijn huidige echtgenote. Op 09.05.2011 kwam zij in België aan in het bezit van een geldig visum type D en op 18.07.2011 werd zij ingeschreven in het vreemdelingenregister. Uit dit huwelijk werden twee kinderen geboren. Op 13.02.2017 werd zowel het verblijfsrecht van zijn kinderen als van zijn echtgenote ingetrokken. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28.07.2017. Op 17.02.2021 diende mevrouw in eigen naam en die van de kinderen een asielaanvraag in, die momenteel in onderzoek is bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Betrokkene trad dus in het huwelijk met een Belgische onderdaan met als enige bedoeling zijn verblijfstoestand te regulariseren. Dit huwelijk werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen op 30.04.2014 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Dit vonnis werd bevestigd door het Hof van Beroep te Antwerpen op 16.06.2016. Betrokkene werd op basis van dit huwelijk op 18.02.2005 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie en vervolgens op 25.07.2005 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, op 28.06.2007 vervangen door een C-kaart. Deze laatste werd ingetrokken bij beslissing van 13.02.2017. Betrokkene heeft op basis van dit schijnhuwelijk ten onrechte een verblijfsvoordeel van bijna twaalf jaar gehad. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “fraus omnia corrumpit”.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn beide kinderen in België geboren zijn. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene huidige aanvraag 9bis enkel in eigen naam indient. Zijn minderjarige kinderen maken aldus geen deel uit van huidige beslissing. Tenslotte merken we op dat betrokkene reeds geruime tijd niet meer samenwoont met zijn kinderen en geen bewijzen van effectieve banden voorlegt nadat hij niet meer op hetzelfde adres woont.

Wat betreft de scholing van zijn kinderen dienen we dezelfde opmerking te maken, namelijk dat zijn kinderen geen deel uitmaken van huidige beslissing en dat hij geen gezinseenheid met zijn kinderen vormt noch bewijzen voorlegt van effectieve banden. Bovendien kan het feit dat zijn kinderen hier naar school gaan, niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. We merken verder op dat de voorgelegde schoolattesten opgesteld werden op

06.09.2018 en dus geen enkele actualiteitswaarde hebben. Afsluitend merken we op nogmaals op dat de scholing van zijn kinderen niet in het gedrang komt omdat zij geeneen deel uitmaken van huidige beslissing.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dat hij over een blanco strafblad zou beschikken en dat er geen sprake zou zijn van enige manifeste of opzettelijke fraude, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2005 ononderbroken in België zou verblijven, dat hij zeer gemotiveerd zou zijn om zich volledig in onze samenleving te integreren, dat hij hier naar school gegaan zou zijn, dat hij geen financiële steun zou ontvangen van de Belgische Staat, dat hij zijn verplichtingen zou nakomen, dat hij een positief ingestelde, gedreven en sociale persoon zou zijn die zijn uiterste best zou doen om zich aan te passen aan onze maatschappij, dat hij buitengewone inspanningen geleverd zou hebben om zich te integreren in de Belgische samenleving, dat hij zich altijd correct gedragen zou hebben, dat besloten zou kunnen worden tot een volwaardige integratie, dat hij zijn huurovereenkomst voorlegt evenals een inschrijvingsbewijs bij de VDAB, zijn attest van inburgering, een getuigschrift van beroepsopleiding, één deelcertificaat Nederlandse taallessen, een werkbelofte, vrijwilligerscontract bij Sabrin, de statuten van deze vereniging en één getuigenverklaring) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9december 2009, nr. 198.769)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2. Eveneens op 8 juni 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing luidt als volgt:

"De heer:

Naam, voornaam: [Z.,M.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering vanvreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonderhouder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid; De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken sectie art 9bis dd. 8 juni 2022, waarbij de aanvraag van verzoeker op basis van art 9bisonontvankelijk wordt verklaard en waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt: [...]

Verder is de beslissing gemotiveerd als volgt :

[...]

Zoals volgt uit de beslissing waartegen huidig beroep, verblijven de kinderen en hun moeder thans legaal op het grondgebied en dit ingevolge de asielaanvraag dd 17/02/2021, die in onderzoek is bij het CGVS.

Verzoeker merkt op dat hij op basis van de hierboven vermelde redenering van de DVZ niet kan begrijpen waarom er geen rekening werd gehouden met de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheid; mn. dat hij niet kan terugkeren naar het land van herkomst om de aanvraag tot verblijf daar in te dienen omdat zijn beide kinderen in België verblijven en deze nog jonge kinderen moeten kunnen opgroeien in de nabijheid van de beide ouders — ook al leven de ouders gescheiden - moeten, in het belang van de kinderen, de contacten met de beide ouders zoveel mogelijk geoptimaliseerd worden.

De overwegingen

- of de kinderen wegens hun geboorte in België al dan niet automatisch een recht op verblijf kunnen hebben ;

- of de geboorte van de kinderen in België, een terugkeer naar het land van herkomst al dan niet bijzonder moeilijk maakt

- of de scholing van de kinderen eventueel in het land van herkomst kan verkregen worden

- ivm de aard van het nodige onderwijs voor de kinderen

- ivm de schoolattesten

doen niets ter zake omdat de kinderen zelf niet betrokken zijn in de onderhavige procedure en derhalve de vraag zich niet stelt of zij al dan niet kunnen / moeten terugkeren naar het land van herkomst.

Verzoeker herhaalt dat de kinderen sedert de asielaanvraag op 17/02/2021, legaal op het grondgebied verblijven.

De vraag die zich stelt; mn of het voor verzoeker al dan niet bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst, werd in de bestreden beslissing noch behandeld noch beslist.

Verzoeker kan dan ook niet begrijpen op basis van welke redenen de beslissing genomen werd, noch waarom zijn argumenten niet aangenomen werden.

Verzoeker stelt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening hield met al de elementen van het dossier als een geheel ; mn in hun onderlinge samenhang gelezen.

Verzoeker heeft bijgevolg een aantal valabele elementen ingeroepen om aan te tonen dat hij niet kan terugkeren naar het land van herkomst om daar de aanvraag tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden in te dienen bij de Belgische diplomatieke en consulaire post.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in de beslissing waartegen huidig beroep geen rekening gehouden met deze elementen in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van het verzoek.

De gevraagde buitengewone omstandigheden zijn geen omstandigheden die een overmachtssituatie creëren , doch het is voldoende dat omstandigheden worden ingeroepen , die het voor verzoeker buitengewoon moeilijk maken om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.

Het is dus overduidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag dd 10/05/2021, ten onrechte geen rekening meende te moetenhouden met de ingeroepen elementen dat de aanwezigheid van verzoeker in België in het belang is vanen noodzakelijk is voor zijn minderjarige kinderen.

Elke beslissing waarbij een minderjarig kind betrokken is, moet uitdrukkelijk de motivatie inhouden waaruit volgt dat ze werd genomen in overeenstemming met de bepalingen van het IVRK en art 22bisvan de Grondwet; mn. dat ze werd getoetst aan het hoger belang van het kind.

Ook al zijn de kinderen geen directe partij in de onderhavige beslissing waartegen huidig beroep, heeft degenomen beslissing wel degelijk een invloed op hun beschermingswaardige belangen.

Art. 3 IVRK stelt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen, voor maatschappelijk welzijn of door openbare of particuliere

instellingen, voor maatschappelijk welzijn of door gerechtelijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

Art 6 van het Verdrag voegt hieraan toe dat de staten die partij zijn in de ruimst mogelijke zin demogelijkheden van het kind moeten waarborgen.

Art.12 stelt dat het kind in de gelegenheid moet worden gesteld om gehoord te worden in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger of daarvoor geschikte instelling, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht;

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft zijn beslissing derhalve niet gestoeld op een correcte feitenvinding en kwam om deze reden tot een onzorgvuldig en onredelijk besluit.

Het middel is gegrond.

De overweging van de gemachtigde gebaseerd op de feitelijke omstandigheid dat verzoeker voorheen verblijfsrecht verkreeg op basis van een schijnhuwelijk; mn. dat betrokkene bijgevolg getracht heeft de Belgische Overheid te misleiden en dat de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit" kan eventueel enkel dienstig zijn bij de beoordeling over de grond van de zaak doch niet bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag op basis van art 9bis VW. daar in deze fase enkel en alleen moet onderzocht worden of de aanvraag niet kan ingediend worden bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. Deze overweging is dus niet ter zake dienend en kan bijgevolg de beslissing in casu dd 08/06/2022, niet schragen.

[...]

Bij vernietiging van de beslissing over de aanvraag conform art 9bis, dringt ook de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten zich op. Het bevel werden minstens voorbarig uitgevaardigd om reden dat verzoeker nog de mogelijkheid heeft om de beslissing van weigering van verblijf in graad van beroep te laten beoordelen."

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat het middel enkel op duidelijke wijze wordt betrokken op de eerste bestreden beslissing. Wat de tweede bestreden beslissing betreft, wordt enkel opgemerkt dat een vernietiging hiervan zich eveneens opdringt indien de eerste bestreden beslissing zou worden vernietigd en dat deze volgens verzoeker voorbarig werd uitgevaardigd omdat er nog een beroepsmogelijkheid openstaat tegen de eerste bestreden beslissing.

Wat dit laatste betreft, blijkt evenwel niet dat enige wettelijke bepaling maakt dat een mogelijke beroepsprocedure tegen de afwijzing van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot gevolg heeft dat de betrokken vreemdeling op rechtmatige wijze verder in België kan verblijven of verhindert dat reeds een verwijderingsmaatregel wordt opgelegd. Het enkele gegeven van een mogelijk nog in te leiden beroepsprocedure tegen de afwijzing van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verhinderde de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dus niet.

Het middel wordt verder enkel onderzocht voor wat betreft de eerste bestreden beslissing, nu verzoeker voor het overige geen concrete grieven heeft aangebracht tegen de tweede bestreden beslissing.

2.3. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingen-wet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of plaats van

oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Verzoekers betoogt dat hij op basis van de motivering van de eerste bestreden beslissing niet kan begrijpen waarom de door hem ingeroepen elementen dat hij twee kinderen heeft die in België zijn geboren en hier naar school gaan niet zijn aanvaard als buitengewone omstandigheden, is weinig ernstig. In deze beslissing kunnen immers op eenvoudige wijze de redenen worden gelezen waarom deze elementen niet zijn aanvaard. Verweerder motiveerde zo dat het loutere feit dat verzoekers kinderen in België zijn geboren een terugkeer naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure nog niet bijzonder moeilijk maakt. Hij merkte vervolgens op dat verzoeker de aanvraag enkel in eigen naam indiende en de kinderen dus geen deel uitmaken van de beslissing. Nog stelde verweerder vast dat verzoeker reeds geruime tijd niet meer samenwoont met zijn kinderen en hij geen bewijzen van effectieve banden met zijn kinderen voorligt sinds hij niet meer met hen samenwoont. Verweerder hernam deze overwegingen waar verzoeker in zijn aanvraag wees op de scholing van zijn kinderen in België als buitengewone omstandigheid. Bovendien motiveerde hij dat verzoeker niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen en dat niet blijkt dat de kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven die niet is te vinden in het land van herkomst. Hij benadrukte ten slotte dat de scholing van de kinderen niet in het gedrang komt nu zij geen deel uitmaken van de beslissing.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de voorziene motivering in rechte en in feite niet afdoende is opdat hij op nuttige wijze in rechte kan opkomen tegen de eerste bestreden beslissing.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in de voorliggende zaak dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoeker wijst erop dat zijn kinderen en hun moeder momenteel legaal op het Belgische grondgebied verblijven, op grond van hun asielaanvraag van 17 februari 2021 die nog in onderzoek is. Hij stelt dat zijn jonge kinderen moeten kunnen opgroeien in de nabijheid van de beide ouders, ook al leven deze gescheiden. Hij stelt dat het in het belang is van de kinderen dat de contacten met de beide ouders zoveel mogelijk worden geoptimaliseerd. Hij stelt dat, nu de kinderen zelf niet zijn betrokken bij de thans gevoerde procedure, de vraag zich niet stelt of zij al dan niet kunnen of moeten terugkeren naar het land van herkomst.

Zoals reeds werd vastgesteld, motiveerde verweerder onder meer dat het loutere feit dat verzoekers kinderen in België zijn geboren een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst voor het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure nog niet bijzonder moeilijk maakt. Verweerder merkte ook op dat verzoeker de aanvraag enkel in eigen naam indiende en de kinderen dus geen deel uitmaken van de beslissing. Ten slotte stelde verweerder dat verzoeker reeds geruime tijd niet meer samenwoont met zijn kinderen en hij geen bewijzen van effectieve banden met zijn kinderen voorligt sinds hij niet meer met hen samenwoont. Hij hernam deze overwegingen waar verzoeker in zijn aanvraag wees op de scholing van zijn kinderen in België. Hij benadrukte nog dat de scholing van de kinderen niet in het gedrang komt nu zij geen deel uitmaken van de beslissing.

Verzoeker gaat niet concreet in op deze motieven en weerlegt ze niet. In het bijzonder laat verzoeker de motieven ongemoeid dat hij reeds geruime tijd niet meer samenwoont met zijn kinderen en dat niet blijkt dat hij sindsdien nog effectieve banden met hen onderhoudt. Hij erkent verder zelf ook dat de kinderen op zich niet zijn betrokken in de voorliggende procedure. In de gegeven omstandigheden kan verzoeker met zijn uiteenzetting niet overtuigen dat het bestuur op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke heeft geoordeeld dat de gegevens dat de kinderen in België zijn geboren en hier school lopen niet maken dat hij is verhinderd om terug te keren naar zijn land van herkomst om vanuit dit land een verblijfsmachtiging te vragen.

Verzoeker betoogt nog dat geen rekening is gehouden met de elementen dat zijn aanwezigheid in België in het belang is van en noodzakelijk is voor zijn kinderen. Evenwel beperkte verzoeker er zich in zijn aanvraag toe om, wat de ingeroepen buitengewone omstandigheden betreft, te wijzen op de loutere gegevens dat zijn kinderen in België zijn geboren en zij hier naar school gaan. Nergens verduidelijkte hij

concreet waarom de kinderen, van wie het niet is betwist dat zij bij de moeder wonen, zelfs niet tijdelijk zonder hun vaders aanwezigheid kunnen of op welke wijze dit hun belangen zou schaden. Ook thans doet hij dit trouwens niet. Hij betwist de motivering integendeel niet dat niet blijkt hij, sinds hij niet langer samenwoont met zijn kinderen, nog effectieve contacten met hen heeft. Verzoeker kan dan ook niet overtuigen dat een concreet element uit de aanvraag onterecht niet in rekening is gebracht.

In zoverre verzoeker verder betoogt dat het bestuur zou hebben nagelaten de elementen in hun onderlinge samenhang te bekijken, merkt de Raad op dat uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het wordt gecombineerd met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. Verzoeker toont ook niet concreet aan waarom de beoordeling van de ingeroepen elementen dan anders had moeten zijn.

In zoverre verzoeker nog op algemene wijze stelt dat de buitengewone omstandigheden geen situatie van overmacht vereisen, wordt vastgesteld dat hij niet concreet aantoont dat verweerder in zijn motivering van de eerste bestreden beslissing een situatie van overmacht zou hebben vereist. Zulks kan niet blijken uit deze beslissing. Verzoeker houdt onterecht voor als zou verweerder in de eerste bestreden beslissing niet hebben onderzocht of het voor hem al dan niet bijzonder moeilijk is om de aanvraag via de gebruikelijke procedure vanuit het buitenland in te dienen, of als zou hij deze kwestie niet hebben behandeld.

Verzoeker betoogt ten slotte dat de overwegingen in de eerste bestreden beslissing in verband met het eerder door hem op basis van een schijnhuwelijk verkregen verblijfsrecht enkel dienstig zijn bij de beoordeling van de gegrondheid van zijn aanvraag. De Raad kan dit standpunt op zich volgen, maar hiermee toont verzoeker nog niet aan dat de door hem in zijn aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden onterecht niet zijn aanvaard. Voor elk van de ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft verweerder concreet toegelicht waarom deze volgens hem niet kunnen worden aanvaard en deze motieven worden door verzoeker niet onderuit gehaald. Deze kritiek van verzoeker kan dan ook geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Verzoeker geeft nog aan een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien hij stelt dat hem niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of hem niet de gelegenheid werd geboden stukken over te leggen die zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

De Raad benadrukt evenwel dat verzoeker de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd en dat hij deze aanvraag met alle nodige gegevens en stukken kon onderbouwen. Verzoeker houdt dan ook ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel, al dan niet in combinatie met de hoorplicht, wordt niet aangetoond.

2.4. Verzoeker is daarnaast van mening dat verweerder bij het nemen van de eerste bestreden beslissing onterecht geen toetsing heeft doorgevoerd aan het hoger belang van zijn kinderen en dit met miskenning van de artikelen 3, 6 en 12 van het VN-Kinderrechtenverdrag en artikel 22bis van de Grondwet. Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van deze bepalingen, stelt de Raad in dit verband allereerst vast dat verzoeker in zijn aanvraag niet reeds wees op deze bepalingen en hij daarenboven in zijn aanvraag – die enkel voor hemzelf werd ingediend – ook niet concrete elementen naar voor te brengen die erop konden wijzen dat een tijdelijke scheiding van zijn kinderen om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen hun belangen zou kunnen schaden. Verzoeker weerlegt de vaststellingen van verweerder in de eerste bestreden beslissing verder niet dat de aanvraag enkel voor verzoeker zelf werd ingediend en de beslissing dus niet de kinderen betreft, dat hij al geruime tijd niet meer samenwoont met zijn kinderen én hij geen bewijzen van effectieve banden voorlegt sinds hij niet langer met hen samenwoont. Verzoeker kan aldus ook niet dienstig voorhouden dat verweerder geen enkele toetsing

doorvoerde in het licht van de belangen van zijn kinderen. Hij toont in de gegeven omstandigheden niet aan dat het gegeven dat hij dient terug te keren naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure in strijd is met het hoger belang van zijn kinderen of in strijd kan komen met de aangehaalde artikelen.

2.5. Rekening houdend met wat voorafgaat, laat de uiteenzetting van verzoeker de Raad ten slotte ook niet toe te concluderen dat zijn particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfs-wetgeving. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

2.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS